

Københavns 4de Valgtres (Scharling) har gjort, at der „her er et Minimum, hvorpaa der intet er at slaa af, hvis det Formaal, der bør være det ledende ved denne Sags Ordning“ osv., „ikke skal udsættes for at blive i mere eller mindre væsentlig Grad forfæjlet“, og saa senere gaa fra dette over til det Forslag, som nu foreligger. Det er Konfistoriums Udtryk, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgtres har brugt, og jeg tror ikke at tage fejl i, at den ærede Minister sad som Medlem af Konfistoriet, den Gang denne Udtalelse fremkom. Denne Konfistoriums Udtalelse har altsaa den ærede Minister først som Medlem af Konfistorium tiltraadt, og dernæst har han som Minister knyttet sin Udtalelse som Medlem af Konfistorium til det Lovforslag, han har fremsat, og saa gaar han nu fra det alt sammen. Jeg siger ikke, at det er beklageligt for mig, at den ærede Minister eller den nuværende Regering stiller sig saaledes, men jeg maa have Lov til at udtrykke min Forundring derover, og for saa vidt er det jo ogsaa beklageligt i politisk og parlamentarisk Henseende, som man derved noget mister Tilliden til de Erklæringer, der fremkomme fra Ministerbordet. En saadan Holdning er ikke noget uomstødeligt Bevis paa, at man med Sikkerhed kan gaa ud fra, at der bag ved disse Erklæringer staa Mænd, som ville gennemføre, hvad de have sagt. Naar man opdager, at der ikke paa samme Maade, som Ordene lyder, staa Handling bag ved Ordene, er man saaledes stillet, at man overhovedet ikke ved, hvilke Erklæringer man skal støtte sig til, og saa kunde det jo være, at heller ikke de Erklæringer, vi have hørt om, at denne Sag er knyttet sammen med Høftolerne, og at disse to Ting ville følges ad, kunne staa til troende. Det er jo saa ikke umuligt, at det vil blive en Skuffelse, hvad den ærede Ordfører sagde, var saa vel begrundet, og at den ærede Ordfører i saa Henseende har taget fejl. Dernæst sagde den ærede Ordfører, at jeg ikke havde fremsført noget om, hvorledes jeg tænkte mig, at en Omorganisation af Universitetet paa anden Vis, skulde tage sig ud. Men den ærede Ordfører maa dog indrømme, at der ikke er nogen Fristelse for mig til nu i et langt Foredrag — og det er ikke alene af Hensyn til Tiden, men ogsaa af Hensyn til selve Sagen — at gaa ind paa en Udvikling af mine Tanker i saa Henseende. Jeg har ikke haft nogen Grund til at gøre det, hverken i Udvalget eller i Betænkningen, idet det var forberedt, at Loven ikke skulde arbejde hen til at blive en Organisationslov, og at man overhovedet kun vilde behandle

Lønningsbørgsmaalene. Der kunde ikke være nogen som helst almindelig Betragtning angaaende Universitetet, at gøre gældende over for dette Standpunkt, hvis man da ikke rent akademisk skulde have udbillet sine Tanker i saa Henseende. Jeg synes, at det er nok, at man har udtalt sin Overbevisning, hvad der jo ogsaa tidligere var den ærede Ordførers Overbevisning, at man skulde holde disse to Ting samlet. Men saa sagde den ærede Ordfører, at dette var ikke Folketingets Standpunkt, men kun enkelte Folketingsmænds Standpunkt. Den ærede Ordfører vil maasse erindre, at ligesom jeg har antydet det, saaledes har den ærede Ordfører ogsaa selv tidligere udtalt, at man i og for sig ønskede en anden Organisation af Universitetet, og jeg siger, at i Kraft af denne Stilling har Folketinget været berettiget til lige over for Lønningsbørgsmaalene at indtage den afvisende Holdning, som Folketinget har indtaget i disse 10—12 Aar, hvori Spørgsmaalet har foreligget. I disse 10—12 Aar har man sagt, at man ikke har villet behandle hele dette Lønningsbørgsmaal, at man ikke har villet have med Forslaget at gøre, fordi man ønskede en anden Organisation samtidig med, at man traf Afgørelse om Lønningerne. Det kan man udtrykke paa forstellig Maade. Det kan man sige i Dagsordenen, det kan udtrykkes ved Afstemningen over Lovforslaget, og det kan vises ved, at man henlægger Sagen i et Udvalg, som overhovedet ikke har til Hensigt at behandle Sagen. Den Gruppe, hvortil den ærede Ordfører og jeg hørte, var Herre over, hvorledes Udvalget skulde stille sig over for sit Arbejde, og at man henviste Lovforslaget til et saadant Udvalg, viste bedst, at man havde den Overbevisning, at dette Forslag overhovedet ikke egnede sig til Forhandling. Det er derfor ganske uberettiget, forekommer det mig, at den ærede Ordfører siger, at man ikke kendte Folketingets Standpunkt. Det var udtrykt ved de Medlemmers Stilling, som havde talt om Sagen her i Tinget, og dernæst ved det Udvalgs Stilling, som ikke behandlede Sagen. Til sidst sagde den ærede Ordfører, at han vilde have Ansvar for det Fremskridt, der skete i denne Sag. Det giver jeg ham gerne. Jeg overlader ham gerne det Ansvar, der ligger i alene at give en højere Lønning til Universitetsprofessorer. Det er et Fremskridt, som jeg gerne under den ærede Ordfører, der jo er glad ved at føre denne Lov igennem.

Ordføreren (H. Holm): Ja, det er jo ikke værd at komme ind paa det, som man